

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/18/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120201463
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8120201463.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobcu: A. P., Z.. XX.XX.XXXX, B. O. XXX, XXX XX O. právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, IČO: 31954448, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: Poštová banka, a.s., IČO: 31340890, so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, právne zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., IČO: 47232471, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava o vydanie bezdôvodného obohatenia 463,76 € s prísl.+o určenie neprijat.zm.podmienky, takto

rozhodol:

I. Žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia z a m i e t a.

la) V tejto časti konania je žalobkyňa p o v i n á zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu 1. inštancie o výške týchto trov.

II. U r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX I. L. XX.XX.XXXX

v časti 2. Zmluva o úvere, bod 2 v znení: „Právne vzťahy neupravené ZoÚ sa riadia Všeobecnými obchodnými podmienkami, Obchodnými podmienkami pre úver - dostupná pôžička, dostupná pôžička - šikovná rezerva, Sadzobníkom poplatkov, Oboznámením o RPMN, Oznamením o úrokových sadzbách a informáciami o poistení podľa zákona č. 186/2009 Z.z.. Klient svojím podpisom potvrdzuje, že bol s nimi oboznámený a súhlasí s nimi. Klient vyhlasuje, že sa pred uzatvorením ZoÚ oboznámil s podmienkami úveru uvedenými vo Formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere dostupná pôžička (Formulár), ktorý je dostupný na Obchodnom mieste Banky.“

je pre svoju neprijateľnosť n e p l a t n á.

- v časti 2. Zmluva o úvere, bod 5., v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto ZoÚ, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou v článku 10., II. Časti Všeobecných obchodných podmienok.“

je pre svoju neprijateľnosť n e p l a t n á.

- uvedená v článku 5. Obchodných podmienok - Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie, bod 5.6, v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná, v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka (2) úrok z omeškania (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru. V prípade viacerých pohľadávok Banky voči Klientovi sa platby Klienta započítavajú najskôr na pohľadávku skôr splatnú podľa uvedeného poradia.“

je pre svoju neprijateľnosť n e p l a t n á.

Ila) V tejto časti konania je žalovaný p o v i n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu 1. inštancie o výške týchto trov.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou došlou súdu dňa 30.01.2020 sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 463,76 € a určenia neprijateľnosti 3 zmluvných podmienok. Žalobca v žalobe uviedol:

1.1. So žalovanou som uzatvorila dňa 16.11.2011 Zmluvu o úvere dostupná pôžička, Č.. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“). Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 3.500,-- eur, s mesačnou splátkou 123,29 eura (s poplatkom za poistenie), ročnou úrokovou sadzbou 19,50 %, RPMN 21,34 % a s priemernou RPMN 20,37 %. Na predmetný úver som zaplatila celkovo 3.963,76 eura. Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú som uzatvorila ako spotrebiteľka so žalovanou, dodávateľom finančnej služby. Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa 9 ods. 2/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len ZoSÚ).

Konkrétne podľa ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať:

- dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ),

- ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o

spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ).

Zmluva o úvere, č. XXXXXXXXXXXX, I. L. T. XX.XX.XXXX neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/a j/ ZoSÚ. Zmluva o úvere, Č.. XXXXXXXXXXXX, I. L. XX.XX.XXXX neobsahuje správny údaj o výške RPMN, ktorý je v zmluve uvedený vo výške 21,34 %. Hodnota RPMN sa vypočítava zo vzorca na výpočet RPMN. Správna výška RPMN podľa internetovej kalkulačky vychádza 23,73 %.

Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

V zmluve o úvere, č. XXXXXXXXXXXX, I. L. XX.XX.XXXX je tiež uvedená nesprávne celková výška nákladov 1.283,32 eura. Celková výška nákladov predstavuje rozdiel medzi sumou, ktorú má spotrebiteľ na úver skutočne zaplatiť (výška mesačnej splátky x počet splátok), čo predstavuje v danom prípade sumu 4.931,60 eura (123,29 eura x 40) a výškou poskytnutého úveru (3.500,-- eur). Skutočná celková výška nákladov je preto správne 1.431,60 eura (4.931,60 eura - 3.500,-- eur = 1.431,60 eura).

Podľa § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Bezdôvodné obohatenie žalujem vo výške rozdielu medzi mojimi platbami, t.j. 3.963,76 eura a výškou úveru 3.500,-- eur, teda 463,76 eura.

Ja som sa o tom, že sa žalovaná na môj úkor bezdôvodne obohatila dozvedela od združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, o čom prehlásenie, zo dňa 22.1.2020, predkladám.

Podľa § 53 ods. 1 OZ „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“

Zmluva o úvere, č. XXXXXXXXXXXX, I. L. XX.XX.XXXX obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, v časti 2. Zmluva o úvere, bod 2., v znení:

„Právne vzťahy neupravené ZoÚ sa riadia Všeobecnými obchodnými podmienkami, Obchodnými podmienkami pre úver - dostupná pôžička, dostupná pôžička - šikovná rezerva, Sadzobníkom poplatkov, Oboznámením o RPMN, Oznamením o úrokových sadzbách a informáciami o poistení podľa zákona č. 186/2009 Z.z.. Klient svojím podpisom potvrdzuje, že bol s nimi oboznámený a súhlasí s nimi. Klient vyhlasuje, že sa pred uzatvorením ZoÚ oboznámil s podmienkami úveru uvedenými vo Formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere dostupná pôžička /Formulár/, ktorý je dostupný na Obchodnom mieste Banky.“

Zmluva o úvere, č. XXXXXXXXXXXX, I. L. XX.XX.XXXX obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, v časti 2. Zmluva o úvere, bod 5., v znení:

„Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou v článku 10., II. Časti Všeobecných obchodných podmienok.“

K neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky dospel aj Okresný súd Prešov rozsudkom, sp. zn. 24C/182/2015, zo dňa 21.2.2018, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/88/2018, zo dňa 4.10.2018.

Zmluva o úvere, č. XXXXXXXXXXXX, I. L. XX.XX.XXXX obsahuje ďalšiu neprijateľnú zmluvnú podmienku, v článku 5. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie, bod 5.6, v znení:

„Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná, v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka (2) úrok z omeškania (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru. V prípade viacerých pohľadávok Banky voči Klientovi sa platby Klienta započítavajú najskôr na pohľadávku skôr splatnú podľa uvedeného poradia.“

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril nasledujúco:

2.1. Podľa názoru žalobcu v Zmluve o úvere absentuje uvedenie konkrétnej doby trvania Zmluvy o úvere. Žalobca chce súdu tvrdiť, že nevedel, dokedy bude musieť dlh splácať. Zmluva o úvere jasne obsahuje dva základné údaje, a to počet mesačných splátok v bode 2.1 Zmluvy o úvere, a to 40 mesiacov a termín konečnej splatnosti úveru dňa 15.3.2015. Doba splácania úveru bola dohodnutá na 40 mesačných splátok s rovnakým dátumom splatnosti. Počet splátok a doba trvania Zmluvy o úvere je v danom skutkovom prípade totožným údajom, čo si žalobca ako priemerne uvedomelý spotrebiteľ musel vedieť uvedomiť a vyhodnotiť.

Žalobca a žalovaný sa v Zmluve o úvere dohodli že žalobca bude splácať úver vo forme pravidelných mesačných splátok vždy k 15. dňu v mesiaci, a to v počte 40 splátok. Žalobca mal úver splácať formou splátok vo výške 123,29 EUR. Zmluva o úvere obsahuje údaj o RPMN banky, a to vo výške 21,34 %. Podľa Žalobcu však nebola uvedená správne, nakoľko mu nezáväzná internetová kalkulačka vypočítala RPMN vo výške 23.73%. Tieto kalkulačky sú však len informatívnym a nezáväzným prostriedkom, ktorých závery nie je možné považovať za hodnoverné a aplikovať na dané súdne konanie. Internetové kalkulačky neposkytujú úplné a presné výpočty sú orientačným nástrojom, ktorý informatívne počíta RPMN, no nemožno na ne hľadieť ako na záväzný dôkaz.

Podľa ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov: do celových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

Podľa ust. § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

Dikcia zákona nehovorí o tom, že celovou čiastkou ktorú má spotrebiteľ uhradiť je násobok počtu splátok s ich výškou ale podľa ust. § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. celkovou čiastkou sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

Žalovaný namieta premlčanie žalobcom uplatneného nároku, a to v subjektívnej aj objektívnej premlčacej dobe.

Žalobca splatil dlh zo Zmluvy o úvere dňa 24.7.2012. Žalobca doručil žalobu súdu dňa 30.1.2020, pričom subjektívna premlčacia doba uplynula dňa 24.7.2014.

3. Súd vykonal dokazovanie obsahom listín tvoriacich súdny spis a s prihliadnutím na tvrdenia strán sporu zistil nasledujúce:

3.1. Dňa 16.11.2011 uzavrela žalobkyňa ako dlžníka a žalovaný ako veriteľ Zmluvu o pôžičke - dostupná pôžička. V zmluve je uvedená RPMN - 21,34%. Podľa § 9 ods.2 písm.) zákona č. 129/2010 Z.z. - Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Z prejednávanej zmluvy nie je zrejmé, z akých predpokladov vychádzal veriteľ pri výpočte RPMN, čo postačuje k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V časti 2. bode 2. zmluvy sa síce uvádza, že súčasťou zmluvy je

aj „Oboznámenie o RPMN“, ktoré by teda podľa názvu malo uvedené predpoklady obsahovať, žalovaný ho však v konaní nepredložil, čím sám spôsobil, že súd konštatuje nedostatok tejto časti zmluvy.

3.2. K ďalším žalobkyňou vytýkaným nedostatkom zmluvy súd uvádza, že súhlasí s názorom žalovaného o nezáväznosti internetových kalkulačiek (pretože pre rozdielnú výšku RPMN stačí zadať iný deň splatnosti splátky v rámci kalendárneho mesiaca) ale výpočet RPMN uvedený v zmluve si žalovaný ani na výzvu súdu neobhájil. Nesprávnosť výpočtu žalobkyne je daný už len tým, že do výšky splátky zarátala aj poisťné, pričom netvrdila, že bolo podmienkou uzavretia úverovej zmluvy. Aj s námietkou nesprávnosti chápania celkových nákladov žalobkyňou sa súd stotožňuje so žalovaným.

4. Vzťah medzi stranami sporu v sume prevyšujúcej poskytnutú sumu úveru, tak treba posudzovať ako vzťah z bezdôvodného obohatenia, pričom išlo o plnenie tejto sumy bez právneho dôvodu. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, sa súd primárne zaoberal jej relevantnosťou.

4.1. Podľa § 451 Občianskeho zákonníka

(1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

(2) Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka - Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka - Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 107 ods.1 OZ - Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods.2 OZ - Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

4.2. K uzavretiu zmluvy a poskytnutiu úveru vo výške 3500 € došlo dňa 16.11.2011. Týmto dňom mali zmluvné strany k dispozícii všetky skutkové okolnosti o tom, či zmluva má alebo nemá zákonom požadované náležitosti. To, či ich takto vyhodnotili alebo nie, je už otázkou právneho posúdenia, ktorá je pre plynutie premlčacej lehoty irelevantná. Poskytovaním plnení žalobkyňou do sumy 3500 € tak bol plnený jej zmluvný záväzok a nad túto sumu išlo o záväzok z bezdôvodného obohatenia. Akonáhle teda plnenia žalobkyne presiahli sumu 3500 €, došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Záväzkový vzťah zanikol zaplatením poslednej splátky dňa 24.07.2012. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 30.01.2020, tak objektívna premlčacia lehota sa počíta najneskôr odo dňa 24.07.2012 a subjektívna premlčacia lehota tiež od tohto dňa. Všetky platby žalobcov prevyšujúce sumu 3500 € sú premlčané a to subjektívne najneskôr dňa 24.07.2014 a objektívne dňa 24.07.2015.

4.3. V rámci právnej argumentácie poukazuje súd na nasledujúce súdne rozhodnutia

O NS SR sp. zn. 4Cdo/116/2019 - Vo vzťahu k aplikácii princípu „ neznalosť zákona neospravedlňuje“ („ignorantia iuris non excusat“), ktorý je v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa, podnikateľa potrebné vyžadovať v najvyššej možnej miere, dovolací súd uvádza, že na tento princíp poukázal v súvislosti s posudzovaním oprávnenia exekučného súdu skúmať právomoc rozhodcovského súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v prípade, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok (rozhodnutie dovolacieho súdu sp.zn. 6 M Cdo 9/2012). V sporovom konaní však jednou zo základných procesných povinností strán sporu je povinnosť tvrdenia (§ 150 C.s.p.) Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci. Žalobkyňa v spore k okamihu, kedy sa dozvedela o preplatení istiny a akým spôsobom, na pojednávaní pred súdom prvej inštancie 11. októbra 2016 (č.l. 71 spisu), len uviedla, že to bolo na jar v roku 2015, kedy si kontrolovala všetky zmluvy a ich úhrady, z dôvodu, že žalovaný od nej stále požadoval plnenie. Následne požiadala o pomoc advokátsku kanceláriu. Odvolací súd však správne skonštatoval, že márnym uplynutím subjektívnej premlčacej doby po viac ako štyroch rokoch po zaplatení „preplatenej“ splátky každého úveru a podanej žaloby dňa 15. novembra 2015, by bolo akékoľvek ďalšie dokazovanie týkajúce sa objektívnej premlčacej doby nadbytočné, s ktorým názorom sa dovolací súd stotožnil.

O NS ČR sp. zn. 26Cdo/785/2011 - „Pro počátek subjektivní promlčecí doby podle § 107 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=onrf6mjzgy2f6nbqfzygmjqqg4>> odst. 1 ObčZ je v případě bezdůvodného obohacení získaného plněním z neplatné smlouvy rozhodující vědomost oprávněného o těch skutkových okolnostech, z nichž lze dovodit, že smlouva, z níž bylo plněno, je neplatná. Není přitom významné, zda oprávněný má takové právní znalosti, aby byl

subjektívne schopen posoudit uvedené skutkové okolnosti a zistiť, že smlouva, podle níž plnil, neplatná skutečně je.

O NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011 - Oprávněný sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávněný dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné.

O ÚS ČR sp. zn. III. ÚS 258/03 - Přijetí závěrů obecného soudu o obsahu právního úkonu (smlouvy) je posouzením právním, představuje autoritativní interpretaci právně relevantního projevu soukromé vůle, není tedy zjištěním skutkovým, nýbrž činěním právních poznatků (viz shodně usnesení sp. zn. III. ÚS 280/03 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=njptembqgnpws2ljl52xgzshaya>>). Skutkovými jsou v této souvislosti toliko zjištění faktální (nikoli ale zjištění povinnosti), čili zjištění samotné existence právního úkonu, identifikace jeho subjektů, je-li učiněn v písemné formě, ověření pravosti listiny, konstatování znění textu apod.

O NS ČR - 33Odo/1688/2005 - již v rozsudku ze dne 29. října 1999, sp. zn. 2 Cdon 1548/97 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=njptcojzg5ptex3dmrxw4xzrgu2dq>>, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 73/2000, vyslovil Nejvyšší soud ČR názor, že zjišťuje-li soud obsah smlouvy, a to i pomocí výkladu projevů vůle, jde o skutkové zjištění, zatímco dovozuje-li z právního úkonu konkrétní práva a povinnosti účastníků právního vztahu, jde již o aplikaci práva na zjištěný skutkový stav, tedy o právní posouzení. Obdobně v rozsudku ze dne 31. října 2001, sp. zn. 20 Cdo 2900/99 <<http://www.beck-online.cz/bo/document-view.seam?documentId=njptembqgfpptemc7mmsg6xxshedydaxzzhe>>, publikovaném v časopise Soudní judikatura pod č. 46/2002, uvedl dovolací soud, že činí-li soud z obsahu smlouvy (případně z dalších pramenů) zjištění o tom, co bylo jejími účastníky ujednáno, dospívá ke skutkovým zjištěním; vyvozuje-li poté, jaká práva a povinnosti odtud pro účastníky vyplývají, formuluje závěry právní, resp. jde o právní posouzení věci.

4.4. Vo vzťahu k posudzovaniu subjektívnej premlčacej lehoty je okresnému súdu známe, že jeho odvolací súd (KS v Prešove) nerieši túto otázku jednotne. Časť senátov počíta začiatok behu subjektívnej premlčacej lehoty od preplatenia istiny a časť od tvrdeného poučenia spotrebiteľa Občianskym združením HOOS o bezdôvodnom obohatení. Vo veci konajúci sudca okresného súdu sa prikláňa k počítaniu počiatku subjektívnej premlčacej lehoty odo dňa preplatenia istiny úveru. Vtedy totiž skutočne spotrebiteľ má k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých bezdôvodné obohatenie plynie. Aj keď sa právny zástupca žalobcu voči ďalej uvedenému ohradzuje, súd opätovne uvádza, že aj začiatok subjektívnej premlčacej lehoty musí byť „objektivizovaný“, čo je urobené práve vo vyššie uvedených súdnych rozhodnutiach. Slovo „subjektívny“ totiž nemožno vykladať tak ako si praje právny zástupca žalobcu a to, že je to spotrebiteľ, ktorý si začiatok subjektívnej premlčacej lehoty svojvoľne určí. Takýto výklad totiž robí námietku uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty pre dodávateľa iluzórnou.

4.5. Právny zástupca žalobcu ďalej argumentuje rozhodnutím NS SR sp. zn. 6 MCdo/9/2012 - Oprávněná sa svojej zodpovednosti za uzavretie neprijateľnej rozhodcovskej doložky nemohla zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedľuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech povinného. Kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.

Uvedené rozhodnutie však vychádzalo z iného skutkového stavu, týkalo sa aplikácie zákona o bankách a žiadnym spôsobom nespochybňuje rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011.

Naviac, rozhodnutie sp. zn. 6 MCdo/9/2012 sa žiadnym spôsobom nevyrovnáva s

O § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov SR - O všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

a s

O § 15 zákona č. 400/2015 o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov SR - O všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka.,

čo jeho presvedčivosť a argumentačnú využiteľnosť znižuje.

4.6. Záver okresného súdu nie je dotknutý ani aktuálnym nálezom ÚS SR sp. zn. III. ÚS 43/2020, ktorým bolo zrušené rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/169/2017 (na ktoré sa okresný súd v iných rozhodnutiach odvolával), pretože ústavný súd sa k otázke začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty bezdôvodného obohatenia vecne nevyjadril ale prikázal tak urobiť NS SR. Právny zástupca žalobcu výslovne selektuje rozhodnutia NS SR a tie, ktoré sa mu hodia do koncepcie hodnotí za neomylné správne a naopak tie, ktoré jeho vôli nezodpovedajú, vyzýva neakceptovať ako protispotrebiteľské.

4.7. V osobitostiach prejednávanej veci ďalej súd poukazuje na to, že u žalobkyne ide o spotrebiteľku účastnú na viacerých spotrebiteľských súdnych sporoch. Žalobkyňa bola napr. úspešná v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia sp. zn. 16Csp/8/2017, v ktorom tvrdila obdobné nedostatky spotrebiteľskej úverovej zmluvy ako v prejednávanej veci, pričom žaloba bola podaná dňa 13.01.2017 a súd 1. inštancie rozhodol v prospech žalobkyne 07.09.2017. V tomto konaní sa preberali náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a preto tvrdeniu, že o nedostatkoch teraz prejednávanej zmluvy (a teda o potrebných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere) sa žalobkyňa dozvedela až v 01/2020 súd jednoducho neverí. Naopak, ako vyplýva aj z tvrdení žalobkyne, tak OZ HOOS spolu s vydaním potvrdenia o tom, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov (bez akejkoľvek špecifikácie prečo, čo rovnako vzbudzuje nedôveru súdu, že práve takémuto tvrdeniu má žalobkyňa veriť a práve ono má byť spúšťačom behu subjektívnej premlčacej lehoty) klientovi zároveň predkladá predpripravené plnomocenstvo pre JUDr. Igora Šafranka.

5. Podľa čl. 2 ods.2 C.s.p. - Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

Podľa čl. 2 ods.3 C.s.p. - Ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

Z vyššie citovaných článkov C.s.p. vyplýva, že súd sa môže od ustálenej súdnej praxe odkloniť iba v prípadoch skutkovej a právnej osobitosti a s dôkladným odôvodnením tohto odklonu.

5.1. Keďže okresný súd ctí precedenčnú záväznosť rozhodnutí NS SR ako najvyššej súdnej autority (bez selekcie, či sa mu právny názor NS SR hodí alebo nie) a v prejednávanej veci nevidí skutkové a právne osobitosti pre posudzovanie behu subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty, vychádza pri riešení tejto otázky z nasledujúcich rozhodnutí NS SR, keďže iné rozhodnutia NS SR im odporujúce podľa jeho vedomostí vydané neboli. Rovnako KS v PO okrem toho, že väčšinou uvedie, že sa s rozhodnutím NS SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 nestotožňuje, neuvádza žiadne dôvody na odklon s argumentáciou, s ktorou by sa v predmetnom rozhodnutí NS SR nevyporiadal.

5.2. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej lehote, tak súd argumentačne poukazuje aj na nasledujúce:

KS v Žiline - 11Co/471/2014 - Odvolací súd je toho názoru, že k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo najskôr dňom zaplatenia poslednej splátky (22.12.2008) navrhovateľa voči odporcovi a k tomuto dňu sa viaže začiatok plynutia premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Oprávnený sa totiž dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia v okamihu, kedy preukázateľne získal informáciu o tých skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá určitá (konkrétna) osoba je zodpovedná za vznik bezdôvodného obohatenia. Nemusí však ísť o nespochybniteľnú istotu o takomto zodpovedajúcom subjekte. Preto pokiaľ aj navrhovateľ získal informáciu o skutkových okolnostiach týkajúcich sa odporcu, ako za bezdôvodné obohatenie zodpovedajúceho subjektu po doručení rozsudku odvolacieho súdu v inej veci, tak nemožno konštatovať, že zo strany odporcu išlo o vznik bezdôvodného obohatenia úmyselným konaním, v ktorom prípade platí 10-ročná premlčacia doba. Zároveň odvolací súd konštatuje, že subjektívna lehota musí byť naplnená najneskôr s uplynutím objektívnej doby, ktorá je 3 roky, resp. u úmyselného konania 10 rokov. V danom prípade však v čase podania žaloby 3-ročná objektívna premlčacia doba (počítaná od vzniku bezdôvodného obohatenia) už uplynula a do úvahy by prichádzala z hľadiska relevantnosti len objektívna 10-ročná premlčacia doba, avšak neboli splnené podmienky pre jej aplikáciu, nakoľko zo spisového materiálu ani z tvrdených skutočností oboma účastníkmi konania nevyplývali také skutočnosti, ktoré by preukazovali úmysel odporcu získať právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Jednak z

toho dôvodu, že odporca je presvedčený o správnosti svojho nároku a správnej aplikácie § 238 Zákona o sociálnom poistení na daný prípad a jednak z toho dôvodu, že ani navrhovateľ nepreukázal, že by odporca vo viacerých obdobných prípadoch založených na rovnakom skutkovom a právnom posúdení postupoval v rozpore s ust. § 238 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení. Úmysel odporcu ohľadne získania bezdôvodného obohatenia nie je možné odvodzovať iba z názoru odvolacieho súdu iba z jedného konania, a to vzhľadom na to, že tento právny záver je záväzný len pre danú vec. Osobitne za situácie, keď sa o vzniku bezdôvodného obohatenia účastníci dozvedeli zjavne až po uplynutí objektívnej 3-ročnej lehoty na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia od momentu jeho vzniku. Preto v danom prípade je na mieste uplatnenie 3-ročnej objektívnej premlčacej doby, ktorá uplynula dňa 22.12.2011.

NS SR sp. zn. 5 Cdo/291/2015 (rozhodnutie o dovolaní voči rozsudku KS v Žiline sp. zn. 11Co/471/2014) - V konaní neboli zistené ani predložené také rozhodnutia súdov či záväzné judikáty, v ktorých by už sporná otázka regresu z titulu vyplatených dávok nemocenského voči zamestnávateľovi bola riešená a z ktorých by tak vyplývala nezákonnosť postupu žalovanej voči žalobcovi v čase vzniku bezdôvodného obohatenia a ktoré by dokazovali, že žalovaná mala vedomosť o nesprávnosti svojho postupu a o tom, že nemá zákonný podklad na vymáhanie regresných nárokov na dávkach nemocenského voči žalobcovi. Záver tohto súdu, že právo Sociálnej poisťovne na náhradu vyplatených plnení voči zamestnávateľovi nie je možné bez ďalšieho vyvodiť z ustanovenia § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. z dôvodu porušenia predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, nevylučuje, že takýmto zavineným protiprávnym konaním zamestnávateľa v zmysle citovaného ustanovenia bude práve zavinené porušenie bezpečnostných predpisov v príčinnej súvislosti s vyplatením dávok. Keďže v konaní nebol preukázaný ani priamy ani nepriamy úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu, nevznikol ani dôvod pre aplikáciu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby. Z týchto dôvodov bol správny záver odvolacieho súdu, že právo žalobcu je premlčané, pretože 3-ročná objektívna premlčacia doba začala plynúť dňa 22. decembra 2008 (uhradením poslednej finančnej čiastky žalobcu v prospech žalovanej) a uplynula dňa 22. decembra 2011, t.j. pred podaním žaloby na súd dňa 8. februára 2013.

ÚS SR - III. ÚS 448/2017 (rozhodujúci o sťažnosti voči vyššie uvedeným rozhodnutia KS v ZA a NS SR) - Najvyšší súd ďalej v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia konštatoval, že Občiansky zákonník predpokladá 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu a 10-ročná premlčacia doba sa uplatní iba v prípade ak ten, kto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia tvrdí a preukáže, že bezdôvodné obohatenie bolo na jeho úkor získané úmyselne. Následne vychádzal z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom zákone (s. 8 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, pozn.) a uzavrel, že rozhodujúcim znakom úmyselného konania je predchádzajúca vedomosť subjektu, ktorý sa neoprávnene obohatil, o tom, že svojím konaním získava (úmysel priamy) alebo získať môže (úmysel nepriamy) plnenie, ktoré mu nepatrí a na ktoré nemá nárok. Aplikujúc uvedené na prípad sťažovateľa zhrnul, že „žalobca v konaní netvrdil ani nepreukázal (a ani odvolací súd nezistil) žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by viedli k záveru, že žalovaná pri vymáhaní regresného nároku podľa zákona č. 461/2003 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/461/>> Z. z. postupovala s úmyslom získať od žalobcu plnenie, na ktoré nemá nárok a ani také okolnosti, ktoré by preukazovali vedomosť žalovanej (resp. jej zamestnanca) o tom, že koná v rozpore so zákonom a neoprávnene vymáha regresný nárok. Skutočnosť, že žalovaná aktívne vymáhala peňažné plnenie od žalobcu nepreukazuje jej vedomosť o tom, že na plnenie, ktoré vymáhala nemala nárok a získavala ho bez právneho dôvodu, ani jej úmysel obohatiť sa týmto spôsobom na úkor žalobcu. Povinnosť žalovanej postupovať aktívne a vymáhať škodu od tretích osôb, ktorá vznikla výplatou dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania, jej ako verejnoprávnej inštitúcii poverenej plnením úloh v zmysle zákona č. 461/2003 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/461/>> Z.z. vyplýva priamo zo zákona.“ K tomu ústavný súd dodáva, že vedomosť žalovanej o tom, že plnenie jej nepatrí alebo jej bolo poskytnuté omylom, sa neprezumuje. Sťažovateľ, ktorý sa domáha vrátenia plnenia, musí preukázať, že žalovaná vedela alebo z okolností musela predpokladať, že jej vyplatená suma nepatrí, čo sa v danom prípade nepreukázalo. Citujúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia „žalovaná počas celého konania zastávala názor, že postupovala v súlade s § 238 zákona a uviedla aj argumenty na podporu svojich tvrdení, pričom neuviedla, že by svoj postup v obdobných prípadoch ako u žalobcu akokoľvek menila. V konaní neboli zistené ani predložené také rozhodnutia súdov či záväzné judikáty, v ktorých by už sporná otázka regresu z titulu vyplatených dávok nemocenského voči zamestnávateľovi bola riešená a z ktorých by tak vyplývala nezákonnosť postupu žalovanej voči žalobcovi ... a ktoré by dokazovali, že žalovaná mala vedomosť o nesprávnosti svojho postupu a o tom, že nemá zákonný podklad na vymáhanie regresných nárokov na dávkach nemocenského voči žalobcovi. ... Keďže v konaní nebol preukázaný ani priamy ani nepriamy úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu, nevznikol ani dôvod pre aplikáciu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby. Z týchto

dôvodov bol správny záver odvolacieho súdu, že právo žalobcu je premlčané, pretože 3-ročná objektívna premlčacia doba začala plynúť dňa 22. decembra 2008 (uhradením poslednej finančnej čiastky žalobcu v prospech žalovanej) a uplynula dňa 22. decembra 2011, t.j. pred podaním žaloby na súd dňa 8. februára 2013.“

Vo vyššie uvedenej línii pokračuje NS SR aj v aktuálnom rozhodnutí sp.zn. 1Cdo/238/2017 (ktorým zrušil rozhodnutie KS v PO) - 18. V prejednávanej veci odvolací súd posúdil bezdôvodné obohatenie žalovaného ako úmyselné, pričom konštatoval nepriamy úmysel žalovaného získať majetkový prospech bez právneho dôvodu na úkor žalobkyne. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu možno vyvodiť, že uvedený nepriamy úmysel žalovaného je daný určitými faktormi a okolnosťami, ktoré spočívajú v profesionálnosti a odbornosti žalovaného, v dlhoročnom pôsobení žalovaného na finančnom trhu v oblasti poskytovania úverov a pôžičiek, v úmysle žalovaného dosiahnuť zisk dojednáváním nekorektných úrokov a odplaty a taktiež v množstve súdnych sporov nebankových subjektov so spotrebiteľmi.

19. Tu dovolací súd konštatuje, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa).

21. Dovolací súd preto konštatuje, že právny záver odvolacieho súdu ohľadne toho, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Z uvedeného vyplýva, že právne posúdenie objektívnej premlčacej lehoty súdmi nižších inštancií bolo nesprávne.

KS v Prešove vo veci sp. zn. 9Co/39/2019 uviedol - Žalobkyňa bola v konaní od podania žaloby právne zastúpená advokátom, na pojednávaní, ktoré súd prvej inštancie nariadil na deň 07.01.2019, po predbežnom právnom posúdení súdom prvej inštancie a jeho vyjadrení, že pri posudzovaní objektívnej premlčacej doby pri nepreukázaní iných skutočností, pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení bude vychádzať z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Cdo/238/2017 v tom zmysle, že nepostačujú všeobecné frázy o tom, že žalovaný je bankou a má ovládať právne predpisy a vyjadrení súdu, že žalobkyni umožňuje preukázať iné skutočnosti odôvodňujúce úmysel na získanie bezdôvodného obohatenia žalovaným, uviedla žalobkyňa, cestou svojho právneho zástupcu, len to, že má za to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky svoje rozhodnutie a otázku odbornej starostlivosti podnikateľa v sektore finančných služieb nedostatočne odôvodnil.

Pri absencii akýchkoľvek skutočností preukazujúcich úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť postupoval súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne pokiaľ pri posudzovaní plynutia objektívnej premlčacej doby vychádzal z trojročnej premlčacej doby. Vo všeobecnosti totiž platí, že o úmysle získať bezdôvodné obohatenie je možné uvažovať vtedy, pokiaľ je získanie majetkového prospechu bez dôvodu primárnym cieľom obohateného, tiež vtedy, ak je predpokladaným vedľajším aktívom zámernej činnosti smerujúcej prioritne k dosiahnutiu iného výsledku. Platí pritom, že preukázanie úmyselného konania je na tom, kto tvrdí, že niekto iný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, že na strane obohacujúceho sa existoval takýto úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Len nadobudnutie majetkového prospechu takýmto spôsobom pri preukázaní úmyslu v konkrétnych skutkových okolnostiach je možné považovať za úmyselné bezdôvodné obohatenie. Žalobkyňa úmysel na strane žalovaného nepreukázala, správne preto súd prvej inštancie aplikoval trojročnú objektívnu premlčaciu dobu, ktorá uplynula 07.04.2015. Keďže bola žaloba podaná na súde až 06.10.2018 je zrejmé, že bola podaná po uplynutí objektívnej premlčacej doby, preto správne rozhodol súd pokiaľ žalobu zamietol. Pri uplynutí objektívnej premlčacej doby na podanie žaloby bolo bez akéhokoľvek významu zaoberať sa začiatkom plynutia dvojročnej subjektívnej doby, nakoľko táto plynie a skončí, ako už bolo uvedené, v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby.

Žiada sa uviesť, vzhľadom na to, že žalobkyňa v odvolaní k tvrdeniu o úmyselnom získaní bezdôvodného obohatenia poukazovala na to, že úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie sa prejavil a naplnil tým že ako obchodník profesionál si platbu ponechal a platí pre neho nevyvrátiteľná domnienka, že pozná zákon, je potrebné odkázať na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako najvyššej súdnej autority z uznesenia 1Cdo/238/2017 z 18.10.2018. Najvyšší súd uviedol, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa).

Ak uvedený názor zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky k poskytovateľom úverov, ktorí nie sú bankami, o to viac sa tento názor musí týkať tých poskytovateľov, ktorí bankami sú. Ich činnosť pri

poskytovanie úverov je prísne regulovaná a konštrukcia o takom poskytovaní úverov bankami, ktorými by sledovali úmyselné získavanie bezdôvodného obohatenia je viac ako nepravdepodobná. Poskytovanie úverov je podnikaním za účelom zisku, čo nie je totožné s úmyslom obohatovať sa.

Obdobne KS v Prešove rozhodol vo veci sp. zn. 8Co/141/2018.

5.3. Súd má teda za to, že niet dôvodu aplikovať 10 - ročnú objektívnu premlčaciu dobu, keďže žalobkyňa nepreukázala, že žalovaný už v roku 2011 mal k dispozícii napr. súdne rozhodnutie, ktoré by vyhodnotilo jeho typovú zmluvu ako vadnú.

5.4. Pre prípad podania odvolania a iného názoru KS v PO, okresný súd žiada súd krajský, aby ho usmernil, prečo ním citované rozhodnutia nemožno z hľadiska vysvetlenia podstaty subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty bezdôvodného obohatenia na prejednávajúcu vec aplikovať.

6. Ústavný súd SR v plenárnom náleze sp. zn. PL. ÚS 11/2016 okrem iného uviedol:

„Termín ochrana spotrebiteľa sa vo svojom štandardnom význame v zásade vzťahuje na nekalé podmienky. Z pohľadu nekalých podmienok úpravu premlčania nenanútil spotrebiteľovi dodávateľ, tá vyplýva zo zákona, takže nie je jasné, aká je legitímácia ochrany spotrebiteľa pred veriteľom, keď on za konštrukciu premlčania nemôže. Dôvody uvádzané zákonodarcom a vládou na podporu § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa nekorešponujú s jeho obsahom (problém nevzdelaného spotrebiteľa nie je nijako špecificky spotrebiteľský, rovnako nevzdelaný môže byť účastník v bežnom občianskoprávnom spore) a otázka vzdelaného/nevzdelaného spotrebiteľa je otázkou právnej pomoci v konaní, ktorú možno riešiť cez bezplatnú právnu pomoc, možnosť zastupovania spotrebiteľov združeniami (čo inak existuje aj dnes v Civilnom sporovom poriadku), a nie cez hmotnoprávnu úpravu v procesnoprávnom kabáte.

Spotrebiteľské právo je zaiste súčasťou vytvárania spoločenskej kohézie, ale aktuálna právna úprava svojou zjednodušujúcou priamočiarosťou vykazuje asymetriu, pretože všetkých dodávateľov (veriteľov) stavia akoby na stranu tých „zlých“ a spotrebiteľov na stranu tých „ubližených“. Podľa poznatkov zo súdnej praxe však právna úprava svojim nastavením spôsobuje aj to, že často najneaktívnejším dlžníkom - spotrebiteľom poskytne pomoc, zatiaľ čo tí zodpovednejší sa často na pojednávanie dostavia (alebo už vo vyjadrení k žalobe) a dlh uznajú, čo podľa procesného práva vedie automaticky k vyhovneniu žalobe rozsudkom pre uznanie.

Vo vzťahu princípu rovnosti pred zákonom, resp. princípu rovnosti v civilnom procese sa niekedy princíp ochrany slabšej strany mylne interpretuje ako zvýhodňovanie slabšej sporovej strany na úkor „silnejšej sporovej strany“. Takéto vnímanie princípu ochrany slabšej sporovej strany v právnych vzťahoch by však nebolo zrejme ústavnokonformné. Naopak, obsahom princípu ochrany slabšej strany v procesných vzťahoch je akési „dorovnanie“ procesného postavenia tejto slabšej strany tak, aby bola zabezpečená spomínaná funkčná procesná rovnosť a pomyselná rovnaká štartovacia čiara pre obe sporové strany. Podstatou ochrany slabšej strany v procesnoprávnych vzťahoch je tak dorovnanie procesného postavenia tejto slabšej strany na tú úroveň, ktorá funkčne koreluje s procesným postavením protistrany („silnejšej“ procesnej strany). Princíp ochrany slabšej procesnej strany teda znamená, že slabší subjekt sa má „chrániť“ len do tej miery, kým sa nedosiahne spomínaná funkčná procesná rovnosť; rozhodne by nebolo správne interpretovať princíp ochrany slabšej strany v tom zmysle, že sa má zabezpečiť akési nadradené postavenie slabšej strany vo vzťahu k protistrane (porov. ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 44 a nasl.). Možno tiež uviesť, že sudcovia využívajú v rozsudkoch tiež povinnosť úhrady v splátkach. Ústavný súd sa konfrontoval s proporcialitou, ako ju testovala vláda (bod 10.8), a uvádza, že vláda preakcetováva ochranu dlžníka - spotrebiteľa procesným a zjednodušujúcim spôsobom na úkor iných, zložitejších a subtílnejších riešení, resp. vláda (bod 10.9) znižuje intenzitu zásahu.

Sociálne problémy (veľa dlžníkov) nemožno riešiť len cez spotrebiteľské právo hmotnoprávnym a procesnoprávnym zvýhodnením (porov. bod 46). Na to slúžia iné cielené prostriedky, ako napríklad správne nastavené konkurzy, exekúcie či osobné bankroty, ktoré boli ostatnými novelami spriechodnené. Opačný postup môže súvisieť s nezodpovedným správaním, tzv. morálnym hazardom. Úprava taktiež posúva sudcu do neprirodzenej role vyhľadávача dôkazov v prospech jednej strany.

K tomu možno uviesť, že aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné inštitúty s tým, že táto ochrana je už súčasťou zákonnej normy ako účel právnej normy a už nepotrebuje osobitnú expanzívnu interpretáciu nad rámec interpretačných štandardov vrátane teleologického výkladu. Koncept ochrany spotrebiteľa v klasickom poňatí nie je v napätí s ústavou, ale to neznamená, že je priamo ústavným princípom (porov. 11.4).

Ústavný súd k tomu uvádza, že túto spoločenskú „energiu“ je potrebné usmerniť práve ku koncepcnejším a nezjednodušujúcim normatívnym riešeniam. Z pohľadu európskeho práva, v ktorom je ochrana spotrebiteľa cieľom samotným bez ohľadu na štyri slobody, je potrebné uviesť, že aj luxemburským súdom nedávno rozhodnutá vec C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Bíróovej naznačuje, že aj ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru. Pri novom zákonodarnom procese bude potrebné brať do úvahy tak rovnosť medzi dlžníkmi spotrebiteľmi a nespotebiteľmi, ako aj medzi veriteľmi a spotrebiteľmi.“

6.1. Aj vzhľadom na vyššie uvedené tézy prezentované ÚS SR sa okresný súd nestotožňuje s postupom, že sa najprv plynutie subjektívnej premlčacej lehoty urobí závislé od dátumu, ktorý si určí spotrebiteľ a následne sa prezumuje (znovu v rozpore s rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít) dodávateľov úmysel, všetko preto, aby sa spotrebiteľovi priznalo tvrdené bezdôvodné obohatenie.

Neprijateľné zmluvné podmienky:

7. Podľa § 53 ods.1 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy 16.11.2011 - Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods.5 OZ - Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 298 ods.1 C.s.p. - Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

Podľa § 298 ods.2 C.s.p. - Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

7.1. Zoznam neprijateľných zmluvných podmienok uvedených v § 53 ods.4 OZ je zoznamom demonštratívnym. Súd je teda oprávnený vyhlásiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku akékoľvek zmluvné ustanovenie (okrem ustanovení kopírujúcich ustanovenie zákonné).

7.2. Zmluvná podmienka uvedená v časti 2. bode 2. Zmluvy o úvere v znení: „Právne vzťahy neupravené ZoÚ sa riadia Všeobecnými obchodnými podmienkami, Obchodnými podmienkami pre úver - dostupná pôžička, dostupná pôžička - šikovná rezerva, Sadzobníkom poplatkov, Oboznámením o RPMN, Oznámením o úrokových sadzbach a informáciami o poistení podľa zákona č. 186/2009 Z.z.. Klient svojím podpisom potvrdzuje, že bol s nimi oboznámený a súhlasí s nimi. Klient vyhlasuje, že sa pred uzatvorením ZoÚ oboznámil s podmienkami úveru uvedenými vo Formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere dostupná pôžička /Formulár/, ktorý je dostupný na Obchodnom mieste Banky.“ je neprijateľná bez ďalšieho z dôvodu uvedeného v § 53 ods.4 písm. l) OZ - Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré obmedzujú prístup k dôkazom alebo ukládajú spotrebiteľovi povinnosti niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana.

7.3. Zmluvná podmienka uvedená v časti 2. bode 5. Zmluvy o úvere v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou v článku 10., II. Časti Všeobecných obchodných podmienok.“ je neprijateľná bez ďalšieho z dôvodu uvedeného v § 53 ods.4 písm. r) OZ - Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

7.4. Zmluvná podmienka uvedená v Obchodných podmienkach pre úver dostupná pôžička článku 5. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie, bod 5.6, v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná, v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka (2) úrok z omeškania (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru. V prípade viacerých pohľadávok Banky voči Klientovi sa platby Klienta započítavajú najskôr

na pohľadávku skôr splatnú podľa uvedeného poradia.“ je neprijateľná preto, že to čo dlžník chce zaplatiť svojou platbou, je predovšetkým závislé od jeho vôle. Vnútenie tejto vôle cez dokument pripravený veriteľom a bez možnosti jeho ovplyvnenia dlžníkom je hrubo narušujúci postavenie spotrebiteľa v prospech dodávateľa, keďže pre dlžníka je prirodzeným najmä v prípade čiastočného plnenia (alebo v prípade omeškania dlžníka) plniť primárne istinu z dôvodu minimalizácie možných sankcií (úrok z omeškania, zmluvná pokuta, možnosť predčasného zosplatnenia a pod.), pričom tento primárny záujem spotrebiteľa zaradil dodávateľ jednostranne na záver zápočtu platieb.

8. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods.2 C.s.p. - Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 C.s.p. - Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

8.1. Strany sporu majú nárok na náhradu trov konania v jeho samostatných častiach, v ktorých uspeli. Súd nezistil na strane žalobkyne ani na strane žalovaného (a ani to neuvádzali) žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by nemali viesť k priznaniu nároku na náhradu trov v úspešnej časti a preto im tento nárok bol v plnom rozsahu priznaný. Ak je § 257 C.s.p. založený na dôvodoch hodných osobitného zreteľa a nepriznanie trov konania úspešnej strane sporu sa má udiť iba výnimočne, potom nepriznanie nemožno odôvodňovať iba postavením strany sporu ako spotrebiteľa a to zvlášť v konaní, v ktorom je žalobcom požadujúcim finančné plnenie a je zastúpený právnym zástupcom (pričom súd nezistil, žeby tento zastupovanie vykonával bezodplatne). Ak by zákonodarca chcel plošne oslobodiť spotrebiteľa od platenia súdnych trov urobil by to priamo ako pri oslobodení od súdnych poplatkov. Ak to neurobil, nemožno takýto účinok dosahovať nadužívaním § 257 C.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.